

[Leif Hermann]

Det er klart, at det må være en personlig opfattelse, men det har ingen mening at oplyse sådan noget, medmindre det er med henblik på det, der skal foregå her i folketinget.

Jeg skal afslutningsvis sige, at vi ikke har brug for, at hverken det konservative folkeparti eller det radikale venstre skrider ud, om jeg så må sige, som samarbejdspartneré i miljøkampen. Tværtimod har vi egentlig forventet, at i hvert fald det radikale venstre kunne gå ind i en seriøs drøftelse af dette forhold. Men resultatet er blevet, at fru Lone Dybkjær ikke vil desavouere to medlemmer af Viborg amtsråd, som har taget en forkert beslutning. Hen over hovedet på 10.000 mennesker sælger man Hjarbæk Fjord til ensidige landbrugsinteresser og intet andet.

Det er muligt, at vi med alle disse ting, vi laver her i folketinget, hurtigt kan glemme det, men jeg kan fortælle fru Lone Dybkjær og fru Bodil Dahl Christensen, at det næppe nogen sinde bliver glemt i Viborg amt, og til alt held har vi amtsrådsvalg i 1985.

Lone Dybkjær (RV):

Hr. Hjortnæs startede med at sige, at det radikale venstre havde brugt mange ord i denne sag. Nej, det er faktisk ikke tilfældet; vi har ikke brugt så mange ord. Påstanden om både de mange ord og den megen tid må faktisk helt stå for S' og SFs regning, for dels har vi ikke sagt så meget, dels taler vi cirka dobbelt så hurtigt, i hvert fald når det er mig, når vi endelig taler, så det er ikke os, der har belastet med dette her. Det har vi ikke gjort, for afgørelsen var for så vidt klar på forhånd; derfor behøvede vi ikke at ofre så forfærdelig megen udvalgstid på det.

Jeg vil gerne om det principielle miljømæssige sige, at jeg stadig væk er overbevist om, at saltvandsløsningen er den mest robuste løsning, men jeg mener også, at ferskvandsløsningen kan bruges. Jeg er ikke i tvivl om, at saltvandsløsningen ville være hurtigere, enklere og mere robust, men der er heller ingen tvivl om, at den vil koste betydelig mere, og derfor synes jeg, man godt kan forsøge sig med ferskvandsløsningen.

Men det principielle i dette her er for os, at beslutningen om disse spørgsmål ligger i amtsrådet, og det har truffet en beslutning om en ferskvandsløsning, og det har sat et arbejde i gang med den løsning. Vi tror ikke,

man kan løse miljøproblemer centralt; de skal faktisk løses decentralt, og hvis ikke befolkningen og de lokale myndigheder engageres i dem, tror jeg aldrig, vi får et bedre miljø her i landet.

Amtsrådet er jo ikke uenig i, at der skal gøres noget, og heller ikke uenig i, at man vender tilbage til sagen, hvis ferskvandsløsningen ikke kan bruges.

Så spørger hr. Leif Hermann, hvorfor man vil tilsidesætte det lokale selvstyre i 1987, for så er det jo så som så med principperne. For det første vil jeg gerne sige til hr. Leif Hermann, at der ikke står, at vi vil foretage en indgriben i 1987. Der står faktisk, at ministeren over for udvalget har tilkendegivet, at man vil vende tilbage til sagen i 1987, hvis ferskvandsløsningen ikke er tilstrækkelig. Det betyder naturligvis også noget for den økonomiske side, og det er i øvrigt, jævnfør den diskussion, vi har haft tidligere på dagen, endnu et eksempel på, at SF generelt ikke bekymrer sig så forfærdelig meget om, hvorfra man får pengene.

Derfor føler jeg, det er rimeligt, at vi forsøger os med ferskvandsløsningen, idet vi respekterer det lokale selvstyre, og at vi i 1987 diskuterer, hvordan udviklingen har været.

SF siger i en hel masse andre sammenhænge, at man lægger vægt på det decentrale, men når det kommer til stykket og det er nogle beslutninger, der ikke passer SF, så blæser de altså på det decentrale selvstyre.

Hvis man har valgt at lægge nogle beslutninger ud decentralt, har man også valgt, at man ind imellem får nogle beslutninger, der ikke nødvendigvis passer én. Det er konsekvensen af det decentrale styre, og det er den konsekvens, vi har taget af det, da vi lagde beslutningen ud på det lokale plan. SF har altså en masse ord om dette her, men når de ikke er tilfreds med løsningen, er de fuldstændig lige så centralistiske som socialdemokratiet.

Der er altså ikke tale om, at vi stemmer imod vores overbevisning. Jeg indrømmer, at saltvandsløsningen havde været en mere robust løsning, men jeg mener, det er forsvarligt at forsøge sig med en ferskvandsløsning. Men det er ikke det afgørende; det afgørende er, at vi virkelig ville stemme imod vores overbevisning, hvis vi begyndte at gribe ind centralt på dette område.